

СТАНОВИЩЕ на съдията Маргарита Златарева по к.д.12/99г.

Различните съображения за отхвърляне на искането са по раздел Б от решението относно несъответствието с Европейската харта за местно самоуправление.

Искателите поддържат, че §34,ал.1 и §45 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за местното самоуправление и местната администрация не съответствуват съответно на чл.3,т.2 и на чл.5 от Европейската харта за местно самоуправление.

Преди да се произнесе по основателността на оплакванията по същество, Конституционният съд следва да обсъди преюдициалния въпрос за статута на Европейската харта за местно самоуправление спрямо вътрешното законодателство на страната с оглед разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията, а оттук и връзката с правомощието му по чл.149, ал.1,т.4, пр.3 от Конституцията. Т.е. наложително е разглеждането основателността на искането да се извърши в една предварителна фаза.

Европейската харта за местно самоуправление е влязла в сила за Република България на 1.09.1995г. /според информация на Съвета на Европа за момента на депозиране на документите за ратификация пред Генералния секретар на СЕ и във връзка с разпоредбата на чл.15 т.3 от самата харта/. Както сочи официалната справка от 16.08.1999г. на Министерството на външните работи обаче, макар и ратифицирана със закон, публикуван в ДВ бр.28/95г., Европейската харта за местно самоуправление не е обнародвана до този момент. От тук следва, че тъй като хартата е подписана от Република България и ратифицирана от Народното събрание след влизане в сила на Конституцията, за нея ще е валидно тълкуването, дадено в т.1, пр.1 на Решение №7 от 2.06.1992г. по к.д.6/92г.на Конституционния съд, а именно: че "международен договор, ратифициран и влязъл в сила за Република България, но не обнародван в Държавен вестник, не е част от вътрешното право на страната. Той няма предимство по смисъла на чл.5, ал.4 от Конституцията пред нормите на вътрешното законодателство."

А след като това е така, правомощието по чл.149, ал.1,т.4, пр.3 от Конституцията не може да бъде упражнено. Конституционният съд може да се произнася по съответствието на законите с международните договори, по които България е страна само, когато последните са станали част от вътрешното право на държавата. Преди да бъдат задължителни за изпълнение във вътрешното право на страната от така наречените трети страни физическите и юридически лица, подчинени на юрисдикцията на договарящата държавата, международните договори не могат да бъдат мащаб за проверка за съответствието на действащите закони с тях. /В случая действието на международния договор в сферата на международното публично право за държавите - страни по него, не се отрича./

Предвид горното, оплакванията в искането за несъответствие на две разпоредби от Закона за изменение и допълнение на ЗМСМА с Европейската харта за местно самоуправление по същество не следва да се обсъждат, тъй като последната като международен договор, по който България е страна не е обнародвана в Държавен вестник и не е станала част от вътрешното законодателство на страната съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията. За да има произнасяне на Конституционния съд по съответствието на закон с международен договор, по който България е страна, трябва да са налице изискванията на чл.5, ал.4 от Конституцията спрямо международния договор. Това е така, защото целта на правомощието на Конституционният съд по чл.149,ал.1,т.4, пр.3 от Конституцията е да се обезпечи предимството на международния договор с нормативно съдържание спрямо националното законодателство.

В изложения смисъл искането, без да има смисъл обсъждането му по същество, следва да се отхвърли. Приемайки в решението, че атакуваните от искателите разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за местното самоуправление и местната администрация са в съответствие с Европейската харта за местно самоуправление, Конституционният съд мълчаливо се съгласява с тезата, че и не обнародвани международни договори могат да бъдат мащаб за проверка на вътрешното законодателство. Тезата дава на международния договор по-висок ранг от законите на Република България преди международният договор да е станал част от вътрешното право на страната, което е в разрез с принципа, залегнал в чл.5, ал.4 от Конституцията и с тълкуването, направено в т.1 , пр.1 на Решение 7 от 1992г. по к.д.6/92г. на Конституционния съд.